

Trinitatis søndag den 7. april 2020 kl. 10.00
Ansgarkirken. Matt 28, 16 - 20
403 – 15 – 290 / 321 3.v 5., 380, 476, 332.

Langt højere bjerge så vide på jord
man har, end hvor bjerg kun en bakke;
men gerne med slette og grønghøj i nord
vi danner mænd tage til takke;
vi er ikke skabte til højhed og blæst,
ved jorden at blive, det tjener os bedst.

Sådan digtede Grundtvig i 1820 i anledning af hans ven C. Prams afrejse til Dansk Vestindien. I den smukke helligåndssalme:
"Talsmand, som på jorderige" skrev Grundtvig i den sidste strofe:

Skænk os, skønt vi bo på sletten,
i det høje indfødsretten,
i Guds rige borgerskab,
så i alt for onde dage
glade vi herfra kan drage
did, hvor der er evig fred.

"Sletten" er et billede på den jord, hvorpå vi lever, det gudskabte menneskeliv – netop her hvor vi bor og lever " et jævnt og muntert virksomt liv på jord". Det er det menneskelige fællesskab, kærligheden til vort land, vort folk og vort sprog. Det er også det kristne menneskeliv i tro, håb og kærlighed.

Nu vi er ved Grundtvig, holder jeg så meget af hans digt
"Gyldenåret", hvor han digtede så smukt om kærligheden:

Nu skal det åbenbares,
 at gammel kærlighed
 i hver en skærsild klares
 og er for rust i fred.

Det er Guds kærlighed, og det er hvad Guds kærlighed virker i vores indbyrdes kærlighed. Kærlighed kommer af kærlighed. Det er især en af stroferne, som gennem årene har betydet meget for mig. Den lyder:

Ja, kæden af kærminster
 man sagtens (sagtens betyder her "gerne") prise tør
 jo stærkere den binder,
 des friere den gør.

Kærminster er sarte små lyseblå forårsblomster i slægt med for- glem- mig- ejer. De blomstrer lige nu i klynger i vores indkørsel. Grundtvig sammenligner kærligheden med en blomsterkæde. Så skrøbelig, at den let kan rives i stykker, så stærk at den fylder os med undren, glæde og taknemmelighed. Den er udtryk for Guds skaberværks skønhed. Jo, vi kan rive blomsterkransen i stykker, men vi nænner det ikke. Grundtvig har knyttet til ved et billede, som Paulus bruger i sit brev til menigheden i Kolløsæ det vil nu sige til menigheden, der nu er samlet til gudstjeneste i Ansgarkirken: " Men over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som fuldkommenhedens bånd. Det er det skriftord, som Grundtvig inddrager lidt før i sangen:

Så er da ikke brustet (bristet)
 fuldkommenhedens bånd,
 vor kæde er ej rustet
 den bryder ingen hånd.

Kærligheden som et bånd. Kærligheden er som en kæde. Bånd og kæde forbinder vi med ufrihed, med tvang, med at være taget til fange. Bånd og kæde kan være magtens redskaber. Det kan være den magt, som folkenes fyrster, der er strenge herrer, udøver og lader de svage mærke deres magt. Guds magt, kærlighedens magt er anderledes. Den er i modsætning til. Al ond og selvrådlig menneskelig magt. Den er et nej til den der kræver, at der siges "heil", og til dem, der strækker armene ud på den ene eller den anden måde for at hylde magthavere.

Bånd og kæde kan være et billede på alt det, som gør os ufrie. Det kan være så meget: vor egen jagen efter indflydelse, overfladisk underholdning, jordisk rigdom, ting og sager. Alt det med alle de former, det nu kan tage, er syndens, ondskabens og dødens magt.

I forgårds var det grundlovsdag. Grundloven er et udtryk for folkeligt fællesskab, frihed, det sande og det ægte, Igen et digt. Den smukkeste grundlovssang er Johannes Jørgensens " Nu lyser løv i lunde", skrevet til partiet venstres grundlovsfest på Vodroffslund i 1891. Den er stærkt præget af, at Johannes Jørgensen havde brudt med det moderne gennembruds ateisme og blevet kristen. Det er en smuk skildring af Danmarks land, de blanke sunde, frugtblomsterne, fuglesangen, skoven, en solglad junidag- som i dag- dugdråbernes perlerad, fred og stilhed.

I verden er det ofte sådan, at kærlighed og magt opfattes som forskellige, Magten sætter grænser, kærligheden gør fri. Den opfattelse kan også præge den måde, hvorpå vi opfatter Gud. Så kan man sige, at Gud er almægtig og kærlig. Det er også sandt: "Vi tror på Gud fader, den almægtige, Himlens og jordens skaber". Gud lod alt blive til ved sit skabende og livgivende ord, Gud viser sin retfærdige vrede over synden i sin afsløring og dom over ondskaben.

Nu er det nok ikke så vigtigt, hvad vi tænker om Gud. Gud er ikke en mening. Tankerne om Gud kommer efter troen på Gud. Men alligevel er det ikke uden betydning, hvilke tanker om Gud, som troen tilvejebringer. Det vigtigste der kan siges om Gud, er sammenfattet i den trosbekendelse, som vi aflægger her ved hver eneste gudstjeneste. Gud er den virkelighed, den erfaring at den sande og ægte magt er ét og det samme som den ægte og sande, fuldkomne kærlighed. Gud udøver sin magt alene ved at elske.

I verden – Østen for Eden – skilles tit kærlighed og magt. Det kan måske også somme tider være nødvendigt. Men for Gud er magt og kærlighed ét og det samme. Det er derfor galt, hvis vi tror, at Guds kærlighed til os er afhængig af os. Så man siger: ”Jo, Gud elsker dig med al sin kærlighed, men hvis du ikke elsker ham, så skal han nok komme efter dig.” Tanken om, at nogle af Guds menneskebørn skal i evig pine efter døden er udtryk for en sådan tankegang.

Det betyder ikke, at det er ligegyldigt, hvordan vi lever. Men det betyder, at Guds tilgivelse og genoprettelse er det afgørende. Der er et helvede, som mennesker kan skabe for hinanden, men det evige helvede har Gud tømt ved Jesu Kristi nedfart til ed døde. Det trøsterige, det håbefulde, det som alene giver tryghed er at tro og hvile i den tro, at Gud er kærlig almagt – almægtig kærlighed.

Så er Guds kærlighed almægtig, omfatter alt og alle. At blive elsket af den kærlige Gud er frihed. Det er som at være bundet af en blomsterkæde. Frihed er ikke frit valg på alle hylder, men at lade sit liv bestemme af Guds kærlighed. Det er at elske Gud og elske sin næste. Det ytrer sig i taknemmelighed og lovprisning af Gud, det ytrer sig i næstekærlighed. Jo stærkere Guds kærlighed får lov til at binde os, des friere er vi. Gud både vil også kn frelse mig – og engang

genrejse hele det faldne skaberværk. I søndagens evangelium er vi efter påske, men inden Kristi Himmelfart og pinse. Den opstandne viser sig for disciplene, og nu har han, som da han levede, sat dem stævne på bjerget.

Jo, vi bor på sletten – som Jesu disciple, som kristen menighed. Men vi møder ham også på bjerget.

Selv om vi i Danmark bor på sletten, så er der dog også en særlig betagelse af de højeste steder. Også her på Mors: Hanklit, Legind Bjerge og ovenikøbet en by, som hedder Bjergby. Der blev holdt folkemøder på høje steder. St. St. Blicher holdt folkestævner på Himmelbjerget. Og Grundtvig fortsatte med at holde folkestævner på Skamlingsbanken. D. 4.juli 1844 talte Grundtvig for 10.000 tilhørere der.

Jeg havde en særlig oplevelse på Himmelbjerget for nogle år siden, hvor jeg medvirkede ved en radioudsendelse fra Himmelbjerget. Billedkunstneren Thoms Kluge og jeg var på tårnet på Himmelbjerget. Vi skulle hver sætte ord på vores oplevelse af udsigten fra tårnet. Det var en tidlig morgen med dis over ådalen. Vi stod først ganske stille og lod udsigten tale til os, landskabet kom frem gennem tågen, der lettede. Hvad jeg sagde, huske jeg ikke – jeg tror, det var landskabet, udsigten, der selv gav Thomas Kluge og mig de ord, vi sagde.

Bjerget er igennem hele Bibelen et billede på det sted, hvor Gud særligt tydeligt møder mennesker. Stedet, hvor vi bringes op af Guds hellige ånd, så mødet med Gud, med Jesus på bjerget kan præge vores liv på sletten. Der er en dyb sammenhæng. Vi lever et jævnt og muntert, virksomt liv på jord, men vi har også de dybe længsler, som kun fyldestgøres af glans fra evigheden.

Mødet med Jesus på bjerget er som vort møde med Jesus i gudstjenesten, i de kirkelige handlinger, i dåden og nadveren, i menighedens fællesskab, i velsignelsens ord. Men for mig også i oplevelsen af Guds skaberværk i naturens skønhed – også her i den måned, som fra gammel tid blev kaldt skærsommer.

Guds kærlighed møder os i det ganske almindelige hverdagsliv, men kan få en særlig styrke og betydning på bjerget.

I Mattæusevangeliet er bjerget som en rød tråd gennem hele evangeliet.

Det er på bjerget. djævelen fristede Jesus til at udøve verdslig magt. Han sendte djævelen bort- for det er alene Gud, der skal tjenes. Og ved hver eneste dåb frigøres et menneskebarn fra ondskabens magt, Dåben er det evige tegn på Guds kærlighed, en prægning af et menneskebarn. Dåben er Guds kærlige frelse. Det betyder ikke, at et udøbt menneske, der er skabt i Guds billede, går evigt fortabt. Men det betyder, at den, er ikke når at blive døbt her, ved Helligåndens dåb efter døden inddrages i Guds rige. Dåben er en underfuld gave. Hver gang, vi har dåb her, møder vi Guds kærlighed – får et menneskebarn skænket en evig kæde af kærminde. Jesu forkyndelse og forkyndelsen af Jesus fik sin betydning i bjergprædikenen, hvor han priser os salige – altså inderligt lykkelige: ”Salige er de fattige i Ånden, thi himmeriget er deres, salige er de, som sørger, for de skal trøstes, salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud.” Ud af disse velsignelsesord kommer den kristne etik: Som Gud elsker os, skal vi elske hinanden.

Ved forklarelsen på bjerget fik disciplene ved Helligånden åbenbaret Jesus som Guds elskede søn. De blev sendt fra bjerget ned på sletten, hvor Jesus helbredte og hvor de blev sat til at gøre hans gerning ved at elske.

Sidste gang på bjerget er så her, hvor den opstandne, levende Jesus møder disciplene. Fortæller dem- altså os – at han har fået Guds magt, som er det samme som Guds kærlighed. De / vi ser ham. Nogle tvivler, som der også kan være tvivl hos os. Tvivlen kan være en side af troen. Det er ikke tvivl og tro, der er modsætninger, men tro og vantro,

Jesus sendte dem ud i hele verden, til alle folkeslagene. Det er Guds magt, der han bredt sig som ringe i vandet- gennem alle tider og i alle rum, indtil den en dag nåede til en lille ø, der hedder Mors, indtil den i dag når en lille samling disciple i en gudstjeneste i en kirke, der hedder Ansgarkirken.

Vi er sat til at døbe i faderens, sønnens og Helligåndens navn. I den treenige Guds navn. Navn er ikke blot en betegnelse, men det, som gør os til dem, vi er. Guds navn er Guds liv og væsen. Gud møder os i skaberværket, i livet, der bliver givet – også i det evige liv, som vi hentes ind i, når vi død. Gud møder os i Helligånden, i Ordets kraft og betydning, i kærlighedens gerninger. Og Gud møder os i Jesus Kristus.

Gud har vist os sin kærlighed i Jesus Kristus. Jesus sagde: Ingen har større kærlighed end den at sætte sit liv til for sine venner. Det betyder, at kærlighedens højdepunkt er dens selvhengivelse. Jesus er frelser og forsoner.

Så kan vi slutte med at bekende Kristus. Og at slutte også denne gudstjeneste i Jesus navn. Og at slutte i Jesu navn, er den bedste begyndelse:

Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det, frelser af din nåde.
Stå mig, når fjenden frister!
Ræk mig hånd, når øjet brister!
Sig: vi går til Paradis.

Så har vi i dag måske været lidt oppe på bjerget, og nu er vi så på vej til Paradiset. På den vej siger Jesus til os: "Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende".

Amen